

Un „semn” care stârnește împotrivire

Sâmbătă, 19 septembrie 2009

Gili Cârstea

Când Simeon a declarat, în acea zi glorioasă, că „a văzut” mântuirea lui Israel (Luca 2:25-32), pe care națiunea o aștepta cu sufletul la gură, el mai spune ceva interesant despre acea „mântuire” a lui Israel:

„Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea neamurilor, lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel.”

Bătrânul nu văzuse, fizic, nimic deosebit. Erau acolo un simplu nou-născut al unei familii sărace, preotul oficiant și un ritual plictisitor care se repeta zilnic fără să mai impresioneze pe cineva. Cum să fie acolo „mântuirea” lui Israel?

Oficialii de la templu nu au sesizat nimic special în acea zi. Nu s-au auzit voci, nu au fost lumini, nu au cântat îngeri, nu s-au pogorât porumbei. Probabil că preotul de serviciu a zâmbit strâmb la exaltarea naivă a bătrânilor Simeon și Ana, pioși dar evident rupți de realitate.

Bătrânul știa, totuși, ce vorbește. Ochii lui spirituali chiar au văzut „mântuirea lui Israel,” deoarece în acel copil locuia cu adevărat „slava poporului Tău Israel.” Acea slavă era realmente „mântuirea” de care Israel și neamurile aveau nevoie. Slava care acoperise chivotul mărturiei din Sfânta Sfintelor se întorsese în casa ei de drept, pentru prima oară de la căderea lui Adam în păcat.

Simeon înțelegea, probabil, că pruncul din fața lui este împlinirea doctrinei milenare a Sanctuarului, locul în care omul și Dumnezeu se întâlnesc. Fuziunea dintre uman și divin trebuia să producă „lumina care să lumineze neamurile,” slava care să facă din poporul lui Dumnezeu Mireasa, soția Mirelui. Acea era „slava” lui Israel, acela era privilegiul înalt oferit acelei națiuni speciale.

Dar lumina a fost estompată, și este estompată până în ziua de azi. Slava care locuia în Hristos nu a devenit încă lumina neamurilor, și nici a poporului lui Dumnezeu de azi. O conspirație la nivel înalt se țesuse astfel ca poporul ales să nu permită acelei slave să devină lumina neamurilor. „Copilul acesta,” spusese Simeon prin inspirație, urma să fie „un semn,” și nu orice fel de semn, ci unul care „va stârni împotrivire” (Luca 2:34).

Ei bine, „semnul” stârnește încă cea mai cumplită împotrivire, și este punctul cel mai controversat în întreaga teologie creștină. Hristos poate fi orice, dar El nu are voie să fie „un semn,” Semnul, sigiliul lui Dumnezeu care aduce înapoi „slava” aceea pe care a pierdut-o Adam.

Împotrivirea față de acest scop unic al misiunii lui Hristos este principalul motiv pentru continuarea mării controversate și, implicit, pentru prelungirea guvernării lui Satana. Câtă vreme Hristos nu este văzut ca Model pentru „fiecare ființă creată,” câtă vreme neprihănirea Lui nu este înțeleasă ca rod al fuziunii dintre divin și uman, câtă vreme nu înțelegem că El este „Întâiul nostru născut” (Zah 12:10), împotrivirea va continua și „semnul” va fi disprețuit.

Dumnezeu a ridicat mișcarea adventă pentru acest scop precis, scop pe care poporul lui Dumnezeu din trecut l-a ratat sistematic timp de milenii. În 1844 venise vremea pentru „aducerea neprihănirii veșnice” (Dan 9:24), iar această neprihănire veșnică era produsul direct al unirii dintre divin și uman pentru care Hristos fusese un model. Dumnezeu intenționa să fie „sfințit” în noi sub ochii neamurilor, ca astfel Hristos să devină lumina lor. Slava care locuise în Hristos trebuia să vină și să locuiască în poporul Său, făcând din ei „o biserică sfântă, slăvită, fără pată sau zbârcitură.”

Doar un popor care învăța Cântarea Mielușelului putea spera să stea cu El pe muntele Sionului. Doar un popor care biruia așa cum a biruit El avea un loc pe tronul de domnie al Tatălui Său. Doar dacă biserica se lăsa convinsă să fie făcută „continuarea întrupării lui Hristos” exista o speranță ca „slava” să fie primită în casa ei de unde fusese gonită de generații. Doar când biserica înțelege că întoarcerea de la păcat la neprihănire este posibilă doar prin unirea dintre divin și uman, demonstrată în Hristos, se poate deschide „un izvor” pentru spălarea de păcat și necurăție (Zah 13:1).

Până atunci, „semnul” va continua să stârnească împotrivire, iar preoția poporului lui Dumnezeu va zâmbi condescendent la speranțele naive ale unor simeoni sau ane contemporane.

Și se vor întreba ce poate fi așa de special și important în solia neprihănirii lui Hristos, ca să justifice o așa prețioasă speranță că ea este cheia impasului nostru laodicean.